

Sygn. akt IV KK 89/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2013 r.

sprawy **M. D. – P.**

skazanej z art. 225 § 2 k.k.

z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanej
od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 22 maja 2012 r., sygn. VII Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.

z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygn. II K [...]

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazaną.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M. wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2011 r., sygn. II K [...], uznał M. D. – P. za winną popełnienia czynu wyczerpującego znamiona występkę z art. 225 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to wymierzył jej karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres trzech lat próby, oraz karę grzywny w wysokości pięćdziesięciu stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę dziesięciu złotych.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy M. D. – P., Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 22 maja 2012 r., sygn. VII Ka [...], zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w M. utrzymał w mocy.

Od w/w wyroku Sądu Okręgowego w K. kasację złożył obrońca skazanej M. D. – P. i **zarzucając** określone w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. uchybienie, będące bezwzględną przyczyną odwoławczą, polegające na nieprawidłowym wskazaniu przez Sąd orzekający danych określających skazaną (oskarżoną), a co za tym idzie – wywołaniu sprzeczności w treści zapadłego w sprawie orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w M. i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wskazany w kasacji zarzut dotyczy sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej zawartej w wyroku Sądu I instancji, w zakresie w jakim stwierdzono w nim, że Sąd rozpoznawał sprawę M. D. – P. „syna P. i A. z domu N.” (k. 58). Postanowieniem z dnia 27 września 2011 r. Sąd Rejonowy w M. sprostował oczywistą omyłkę przez wpisanie w wyroku frazy „córkę T. i H. z d. G.” (k. 66). Zażalenie na to postanowienie wniosła M. D. – P. (k. 70), podnosząc naruszenie art. 105 § 1 k.p.k. Postanowieniem z dnia 28 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w K. nie uwzględnił zażalenia i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, podnosząc że błędne oznaczenie rodziców oskarżonej mieści się w ramach oczywistej omyłki pisarskiej (k. 108-109). Pogląd ten podzielono w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w K. (k. 118).

Nadmienić należy, że także Sąd Okręgowy w K. dopuścił się oczywistej omyłki pisarskiej (w wyroku podano: „syna T. i H. z d. G.”, k. 115). Postanowieniem z dnia 17 października 2012 r., Sąd ten dokonał sprostowania, zastępując słowo „syna” wyrazem „córkę” (k. 148).

Uznanie, że w wymienionych wyżej przypadkach wystąpiły oczywiste omyłki pisarskie nie budzi wątpliwości. Jak bowiem stwierdzono w uchwale Skład Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2012 r., I KZP 24/11, OSNKW 2012, z. 4, poz. 35, cyt. „Podanie w komparycji lub w sentencji wyroku personaliów innych niż te, które nosi w rzeczywistości osoba, która była oskarżona w danej sprawie, może być skorygowane w trybie określonym w art. 105 k.p.k. jedynie wówczas, gdy istota rozbieżności ma czysto pisarski (błąd co do oznaczenia tożsamości), a nie merytoryczny (błąd co do ustalenia tożsamości) charakter. To,

czy korekta omyłki co do personaliów jest dopuszczalna w trybie określonym w art. 105 k.p.k., ocenić należy na tle niepowtarzalnych okoliczności konkretnej sprawy”. Nie może być wątpliwości, że w niniejszej sprawie Sądy poprawnie identyfikowały oskarżoną, dokonując zgodnego z rzeczywistością ustalenia jej tożsamości. Warto podkreślić, że zasadnicze dane identyfikujące, tj. imię i nazwisko, jak również data i miejsce urodzenia były określone w sposób prawidłowy. Wskazane zaś błędy były zapewne efektem posługiwania się cyfrowymi formularzami dokumentów. Powyższe dowodzi, że w niniejszej sprawie nie istnieją powody określone w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. obligujące do uchYLENIA zaskarżonego wyroku.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. oddalił wniesioną kasację jako oczywiście bezzasadną.